

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. София, 03.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9604** по описа за **2024** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, подадена чрез процесуален представител юрк. В. Р. срещу решение № 3475 от 25.07.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав, постановено по нахд № 6587/2024г.

В жалбата са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че неправилен и незаконосъобразен се явявал изводът на съда, че И. А. М. е бил задължено лице по отменените разпоредби на ЗПКОНПИ и поради това не дължал подаването на встъпителна декларация пред КПК. По време на действието на отменените разпоредби на ЗПКОНПИ, И. А. М. не е заемал „висша публична длъжност“ по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗПКОНПИ. Това че по отношение на него са се прилагали разпоредби от глава пета на ЗПКОНПИ, по силата на които е дължал подаването на декларация по § 2, ал. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ пред органа по назначаването си, не го превръщало в лице, заемащо публична длъжност и не го освобождавало от задължението му да подаде встъпителна декларация пред КПК след влизане в сила на ЗПК на 06.10.2023 г. Дейността на Комисията, се осъществявала само по отношение на лицата, заемащи публични длъжности по смисъла на чл. 6 от ЗПКОНПИ/ЗПК. Не можело да се приеме за правилен извода на СРС, че лица, които

не попадат в обхвата на чл. 6 от ЗПКОНПИ са „задължени лица“ и съответно за тях да се прилага разпоредбата на § 4 от ПЗР ЗПК. Неправилно било разбирането на съда, че липсвало разграничение в разпоредбата § 4 от ПЗР ЗПК - напротив, адресати на нормата били „задължените лица“, каквито могли да бъдат само тези по отменения чл. 6 от ЗПКОНПИ. Считано от 06.10.2023г. И. А. М. ставал „задължено лице“ по см. на чл.6, ал.1, т.50 ЗПК и респ. адресат на нормите на ЗПК. Той е бил уведомен както от органа по назначаването си, така и от актосъставителя, за задължението си да подаде декларация пред КПК и съзнателно е нарушил разпоредбите на закона, поради което необоснован бил изводът, че поведението на И. А. М. е несъставомерно от субективна страна.

Задължението на лицето, заемащо публична длъжност, да подаде декларации пред органа по назначаването не било тъждествено със задължението му да подаде декларация пред Комисията, като същите били различни както по съдържание и цел, така и с оглед правни последици от неизпълнението им. При подаването на декларацията пред некомпетентен орган, лицето не можело да се ползва от спазване на срока и за пред КПК, както и не отпадала неговата административнонаказателната отговорност. Нарушението по чл. 52, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК било формално, на просто извършване, осъществено чрез бездействие, а именно: неподаване на декларация в предвидения от закона срок. Продължителността на забавата била критерий за степента на укоримост на противоправното поведение.

Фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието били установени в хода на административнонаказателното производство, поради което и законосъобразно е била приложена санкционната норма на чл.115, ал. 1 от ЗПК и на И. А. М. е наложено предвиденото наказание - „глоба“ в размер на 1 600.00 лева. Оспорва се и изводът на СРС, че нарушението представлява маловажен случай.

Касаторът, чрез своя процесуален представител юрк. В. Р. моли да бъде отменено решение от 25.07.2024г. на СРС, НО, 13-ти състав по нахд № 6587/2024г., като спорът се реши по същество, чрез цялостно потвърждаване на НП № КПК-НП-27/03.04.2024г.

Ответникът- И. А. М. се представлява в проведеното публично съдебно заседание от адв. Й. В. и адв. Н. А., които оспорват жалбата.

Депозиран е на 19.09.2024г. писмен отговор по чл.213а, ал.4 от АПК. В него се аргументира, че правилно първоинстанционният съд е установил неспазване на материалния закон от КПК, т.к. в случая И. М. е бил задължено лице по реда на отменените норми на Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), и за него не е съществувало задължение да подава нова встъпителна декларация след влизане в сила на новия Закон за противодействие на корупцията (ЗПК), съгласно параграф 4 от ПЗР на ЗПК.

Правилен се явявал изводът на съда, че И. М. е бил задължено лице по силата на § 2, ал. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ (отм.), за което е важало изискването за подаване на декларации по чл. 35, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) пред органа по назначаването, което изискване същият е спазил. За него не се пораждало след 06.10.2023г. задължение за подаване на нова встъпителна декларация по силата на новия ЗПК. Твърде стеснително и неотговарящо на смисъла и идеята на закона било разсъждението в касационната жалба, че „задължени лица“ по смисъла на ЗПКОНПИ (отм.) били само лицата, заемащи висши публични длъжности, изброени в чл. 6 от ЗПКОНПИ (отм.), но не и лицата, посочени в § 2, ал. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ (отм.). Задължението за

подаване на декларациите по чл. 35, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) било еднакво както за лицата по чл. 6, така и за лицата по § 2, ал. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ (отм.), разликата била само в органа, пред който става това. Декларацията е била подадена пред надлежния орган и И. М. не е пропуснал срока, с което да предизвика обществена опасност и някакъв риск за обществото.

Изложени са подробни съждения за допуснати в хода на производството процесуални нарушения, както и за малозначителност на деянието и несправедливост на наказанието, поради неспазване на принципа за пропорционалност. В хода на устните състезания е заявена и претенция за присъждане на разноските в производството.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 3475 от 25.07.2024г. по нахд № 6587/2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав е отменено наказателно постановление /НП/ № КПК-НП-27 от 03.04.2024г., издадено от председател на КПК, с което на И. А. М. на основание чл.115, ал.1 ЗПК за нарушение по чл.52, ал.1, т.1 във вр. чл.49, ал.1, т.2 е било наложено наказание – глоба в размер на сумата от 1 600.00 /хиляда и шестстотин/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и свидетелските показания на Д. Й. Л. и В. Е. З.. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че в проведеното административнонаказателно производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Не е било доказано обвинението за нарушение с правна квалификация чл.52, ал.1, т.1 във вр. чл.49, ал.1, т.2 ЗПК, което да е извършено от И. А. М., защото той преди 06.10.2023г. е подал встъпителна декларация за имущество и интереси пред органа по назначението. След влизане в сила на ЗПК /ДВ. бр.84/06.10.2023г./ и по силата на § 4 от ПЗР на ЗПК, за И. А. М. не е възникнало ново задължение за повторно подаване на встъпителна декларация пред КПК. Обоснован е извод, че нарушението не е и субективно съставомерно, а от друга страна представлява и маловажен случай, като не е следвало да бъде налагана санкция с издаването на НП, а отправено предупреждение до субекта.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

На 18.01.2024г. в дирекция „Публичен регистър“ на КПК е била извършена проверка за получените декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по ЗПК. При нея е било установено, че И. А. М., който е член на УС на ДП „Управление и стопанисване на язовири“ не е подал в едномесечен срок встъпителна декларация по образец по чл.52, ал.1, т.1 във вр. чл.49, ал.1, т.2 ЗПК. Това свое задължение И. А. М. е

следвало да изпълни в периода 06.10.2023г.-06.11.2023г. Това обаче , не е било направено от него, и тъй като той попада в категорията лица по чл.6, ал.1, т.50 ЗПК, е бил привлечен към административнонаказателна отговорност за извършено нарушение по чл.52, ал.1, т.1 във вр. чл.49, ал.1, т.2 ЗПК.

В тази връзка в присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение № КПК-АУАН-ПР-181/26.01.2024г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното наказателно постановление № КПК-НП-27/03.04.2024г. от председателя на КПК.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че решението е правилно и не е налице основанието за неговото касиране по чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 52, ал. 1, т.1 ЗПК, декларация за имущество и интереси се подава от лицата, заемащи публични длъжности в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност. ЗПК е обнародван в ДВ. бр.84/06.10.2023г. и е в сила от същата дата- 06.10.2023г.

Между И. А. М. и министъра на икономиката и индустрията е бил сключен договор № 11/25.08.2023г. за възлагане на управлението на ДП „Управление и стопанисване на язовири“, като лицето е определено за член на управителния съвет на държавното предприятие. Не е спорно по делото, че това обстоятелство е било вписано в търговския регистър по партидата на юридическото лице на 04.09.2023г. В качеството си на задължено лице по § 2, ал.1, т.3 от ДР на ЗПКОНПИ / заглавие, изм. ДВ. бр.84/06.10.2023г./, И. А. М. е подал декларации по чл.35, ал.1, т.1 и т.2 ЗПКОНПИ /отм./ в МИИ с вх. № 94-И-134/11.09.2023г. и вх. № 94-И-133/11.09.2023г. Декларация по чл.35, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ /отм./ с вх. № 190/08.09.2023г. е била представена от И. А. М. и в Министерство на енергетиката.

Съгласно § 2, ал.2 от ДР на ЗПКОНПИ /отм./, членовете на органите на управление на държавни предприятия, подават декларациите по чл.35, ал.1 /декларация за несъвместимост и декларация за имущество и интереси/ в едномесечен срок от заемането на длъжността, пред органа по избора или назначаването. Това свое задължение, И. А. М. е изпълнил, като е депозирал встъпителна декларация за своето имущество и интереси пред Министерство на икономиката и индустрията. Задължението е възникнало за него и е изпълнено преди приемането на новия ЗПК.

Цитираната разпоредба на § 2 от ДР на ЗПКОНПИ е отменена с ДВ. бр.84/06.10.2023г. Съгласно § 4 от ПЗР на ЗПК „задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл.52“.

Именно разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, е относима към конкретния казус, тъй като касае случаите, в които задължените лица, са встъпили в длъжност при действието на отменения ЗПКОНПИ и са подали встъпителна декларация именно по реда на този нормативен акт, като след обнародване и влизане в сила на ЗПК /ДВ. бр.84/06.10.2023г./ продължават да заемат длъжността, т.е. само в случай, че задълженото лице вече изпълнява съответната публична длъжност. ЗПК е обнародван в ДВ. бр. 84/06.10.2023г., И. А. М. е встъпил в длъжност преди това на 04.09.2023 г., като в срок до 04.10.2023г. е бил длъжен да подаде пред органа по назначаването встъпителна декларация, което е направил. Поради това и от 06.10.2023г. за него не

възниква ново задължение за първоначално деклариране на имущество пред Комисията, при условията и по реда на новия закон.

Ето защо, правилен е изводът на СРС, че от приетите за установени факти не се доказва осъществяване от обективна страна на вмененото на И. А. М. нарушение. Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да отмени наказателния акт, като при условията на чл.221, ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни. Правилни са разсъжденията на СРС, че в разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, законодателят не е направил разграничение, че тя се отнася единствено до лицата, заемащи „висши публични длъжности“ по см. на чл.6 от отменения ЗПКОНПИ, но не и до лицата по § 2, ал.1, т.3 от ДР на ЗПКОНПИ /отм./. Я. е волята на законодателя, касаеща „задължените лица“, които са и двете категории субекти-заемащи „висши публични длъжности“ и тези по § 2, ал.1 от ДР на ЗПКОНПИ /отм./, вкл. и членовете на органите на управление на държавни предприятия. Визираното нарушение би могло да бъде реализирано от обективна страна, ако И. А. М. за първи път, считано от 06.10.2023г. е заемал публична длъжност по см. на чл.6, ал.1, т.50 ЗПК, като в срок до 06.11.2023г. той би бил длъжен да подаде в Комисията декларация по чл.52, ал.1, т.1 ЗПК, но е бездействал.

В мотивите на съдебното решение е даден отговор на важните и съществени въпроси поставени за изследване на делото. В тях са изложени фактите и обстоятелствата, които съдът е приел за установени въз основа на преценката на събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и по вътрешно убеждение. Съобразно приетите за установени обстоятелства, съдът вярно е възприел и описал фактите, като е направил съответните правни квалификации. При формиране на изводите, съдът се е произнесъл по фактическите и правни доводи и възражения на страните, като е обсъдил в пълнота приетите по делото доказателства.

В заключение, решението от 25.07.2024г. на СРС, НО, 13-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и при изрично направеното искане за присъждане на разноски, в полза на И. А. М. следва да бъде възстановена сумата от 350.00 /триста и петдесет/ лева, представляваща заплатен хонорар за процесуално представителство, осъществено от адв. Й. Д. В. по договор за правна защита и съдействие № 055021/05.12.2024г. Неоснователно се явява възражението на юрк. В. Р. за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като съгласно чл. 18, ал.2 във вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г., минималният размер на възнаграждението възлиза на стойност от 460.00 лева. Заплатеното възнаграждение от 350.00 /триста и петдесет/ лева е пропорционално на оказаната правна помощ и се явява обосновано и справедливо по см. на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3475 от 25.07.2024г., постановено по нахд № 6587/2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията с адрес: [населено място], пл. „Света Н.“ № 6 да заплати на И. А. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 350.00 /триста и петдесет/ лева на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.